

Všchno bylo připraveno už den předtím. Zvoný vyzváněly a všem oznamovaly, že od té chvíle bude další člověk nešťastný.

17

Srdce mi bušilo. Přišly mě obléknout, neboť to je den svátečního oblékání. Když si vzpomínám na všechnu tu obřadnost, mám i teď pocit něčeho slavnostního, co musí dojमत mladou, nevinnou dívku, která po jiném životě netouží. Provázely mě do kostela; sloužila se mě svatá; dobrák vikář myslel, že jsem se odevdala do vůle boží, a proslavil dlouhé kázání, v němž obřátil každé slovo naruby; bylo to všechno směřané, mluvil o štěstí, o víře, o odvaze, o snaze a horlivosti a všech těch krásných citech, které u mne předpokládal. Ta propast mezi jeho chvalou a mým předsevzetím mě zmátla; zaváhala jsem trochu, ale jen na okamžik. Pak jsem cítila tím jasněji, že mi chybí všechno potřebné, abych mohla být dobrou řeholnicí. Konečně nastala rozhodná chvíle. Když jsem se blížila k místu, kde jsem měla složit řeholní slib, podklesly pode mnou nohy; dvě jeptišky mě vzaly pod paži; opíela jsem si hlavu o rameno jedné z nich a stěží jsem se vlekla. Nevím, co se dělo v duších přítomných, ale viděli mladou umírající obět, kterou nesli k oltáři, a ze všech stran se ozývaly vzdechy a vzlyky, z nichž rozhodně žádné nevyšly z úst mého otce a mé matky. Všichni stáli; mladí lidé vystoupili na židle a drželi se mřížoví; rozhostilo se hluboké ticho, když se mne ten, kdo měl přijmout můj slib, zeptal:

„Marie Zuzano Simoninová, slibujete, že budete mluvit pravdu?“

„Slibuji.“

„Jste tu ze své vlastní svobodné vůle?“

Odpověděla jsem „ne“, ale řeholnice, které mě provázely, řekly za mne „ano“.

„Marie Zuzano Simoninová, slibujete Bohu čistotu, chudobu a poslušnost?“

Chvilku jsem váhala; kněz čekal; odvětila jsem:

„Ne, pane.“

Opakoval znovu svou otázku:

„Marie Zuzano Simoninová, slibujete Bohu čistotu, chudobu a poslušnost?“

„Ne, pane, ne.“ odpověděla jsem pevnějším hlasem.

Zarazil se a řekl:

„Dítě, vzpamatujte se a poslouchejte, co říkám.“

„Vaše milosti,“ řekla jsem, „přáté se mne, zda slibuji Bohu

čistotu, chudobu a poslušnost; rozuměla jsem vám dobře a odpovídám, že ne...“

Pak jsem se obrátila k obecnstvu, které hlasitě zašumělo; dala jsem najevo, že chci mluvit; šum ustal a já řekla:

„Přátelé, a zvláště vy, otče a matko, jste svědky...“

Při těch slovech jedna jeptiška zatahla před mříží záclonu a já viděla, že mluvit dál je zbytečné. Řeholnice mě obstoupily a zahrnuly mě výtkami; neodpovídala jsem. Zavedly mě do mé cely a zavřely na klíč.

Tam jsem se o samotě a úvahách začala uklidňovat, přemýšlela jsem o svém činu a nelitovala jsem ho. Po takovém výstupu mě tu už nemohou dlouho nechat a asi se neodváží dát mě jinam. Nevěděla jsem, co se mnou udělají; ale nic nemůže být horšího, než být proti své vůli jeptiškou. Nikdo se mnou slovo nepromluvil. Ty, co mi nosily jídlo, pokládaly je na zem a beze slova odcházely. Za měsíc jsem dostala světské šaty; svlékla jsem řeholní; přišla pro mne představená. Šla jsem s ní až ke klášterním vratům; tam jsem nastoupila do vozu, kde na mne čekala matka; sedla jsem si dopředu a kočár se rozjel. Chvilí jsme seděly beze slova; měla jsem sklopené oči a neodvážovala jsem se podívat na ni. Nevím, co se se mnou dělo; ale najednou jsem se jí vrhla k nohám a položila jí hlavu do klína; nemluvila jsem, ale vzlykala a naříkala. Hrubě mě odstrčila. Nevstávala jsem; krev se mi řinula z nosu; proti její vůli jsem uchopila její ruku; zkrápěla jsem ji svými slzami i svou krví, tiskla jsem na ni try a líbala ji a prosila: „Jste přece moje matka, jsem vaše dítě...“ Odstrčila mě ještě hruběji, vytrhla svou ruku a řekla: „Vstaňte, nešťastnice, vstaňte.“ Poslechla jsem, sedla si a stáhla si čepce do tváře. Vložila tolik rozhodnosti a přisnosti do svého hlasu, že jsem se neodvážila pohlédnout na ni. Slzy a krev z nosu mi tekly po ruku a celou mě smáčely, ale já o tom nevěděla. Až z jejích slov jsem pochopila, že jí potřísnily šaty i prádlo a že jí to je odporné. Dojely jsme domů; zavedly mě hned do komůrky, kterou mi připravily. Na schodech jsem se jí vrhla ještě jednou k nohám; chytila jsem ji za šaty; ale jen se po mně ohlédla a vrhla na mne pohled tak opovrhlivý a tak nenávistný, že to nedovedu popsat. Vešla jsem do svého nového vězení, kde jsem měla zůstat půl roku, a marně jsem denně prosila, abych mohla mluvit s matkou.